

Sorpreses de la vida

Ens trobarem altra volta enfront del Dipòsit judicial. Erem els mateixos, els companys de treball i d'honradesa, apacibles filòsofs d'un món desquiciat, ensombrit pel perdurable instint de ferotgia. Tots conveníem que una gota de sang caiguda en la gàbia d'uncarnívors domesticats era prou per a retornar-los a l'estat primitiu d'exasperació selvàtica. I en nostra immensa gàbia, i en nostre immens apilonament de "ménagerie" humana, la sang hi havia caigut a raig.

Els homes de l'altra segle, còndiament, no ho havíem previst; concebírem una gran senyera blanca sota els plecs de la qual viurien nostres nets, fruïnt del sol i de la fecunditat de la terra; de l'amor i del laborar germàntivol. Creíem en la paraula, en l'intel·ligència i en el cor perfeccionat; en l'abolició de les armes i dels butxins.

Tal vegada els més pessimistes es conformaren en morir sense alalajar al llum, l'aurora de la veritable civilització. Però qui ens havia de dir que nosaltres en persona assistiríem a tants enterraments de germans assassinats!

1 f
1 a

1 e

1,

1 a
1 a
1 a
1 a

[Handwritten signature]